

Glostrup er ikke kun digternes ikkested, men stedet hvor en masse mennesker bor, lever, drømmer

I digtene i den såkaldte Glostrupfejde bliver Glostrup beskrevet udefra og som et ikkested eller et uden-for-tiden-sted. Det er blikket fra vejene, fra bilerne på den rute, der ikke længere stopper i Glostrup. Hos digterne er forstaden sjældent livsbekræftende. Men jeg har boet, levet og drømt i Glostrup

Birgitte Darger

»Byen ved jernbanen uden for Vestvolden flyttede min familie til for 100 år siden. De tog rejsen fra Indre By og ud, mens de fleste andre flyttede fra landet og ind. I begyndelsen af århundredet blev Glostrup nemlig et driftigt stop på linjen mellem storbyen og resten af verden,« skriver Birgitte Darger.

PRIVATFOTO

KULTUR

19. februar 2021

Jeg kan ikke huske, jeg har været i Glostrup, skriver Anne-Marie Mai i Information den 6.2.21 og understreger, at hun med digtene i Informations serie har læst/set/oplevet digternes Glostrup.

Jeg får sådan lyst til at fortælle, at jeg har været i Glostrup. Jeg har været så meget i Glostrup, som man kan være, når man ikke er født der, men har familiehuset på fars side stående på Sydvestvej 31, bygget i 1925 i røde mursten og med haven grænsende op til jernbanesporene, der hver dag siden 1850'erne har fragtet gods og mennesker til

og fra København. Den bane lå for enden af sengen, hvor jeg elskede at sove bag gule tulipangardiner på 1. sal hos min farmor og lyttede til togenes rumlen gennem natten.

Glostrup ligger både i min families liv og i mange familiers liv, ja, måske i hele Københavns liv, på linjen hvor mennesker har bevæget sig med længsel til og fra by og land. H.C. Andersen rejste via Glostrup mod sine drømme i hovedstaden. Jublende med dampbanen på strækningen fra Roskilde. Og efter ham kom alle de andre, som i årene omkring 1900 rejste til København og gjorde den til storby.

»Jeg har været så meget i Glostrup, som man kan være, når man ikke er født der, men har familiehuset på fars side stående på Sydvestvej 31, bygget i 1925 i røde mursten og med haven grænsende op til jernbanesporene,« skriver Birgitte Darger.

PRIVATFOTO

Byen Glostrup blev til, hvor vigtige linjer mødes i landskabet uden for København. Banen. Hovedvejen. Vestvolden. Hovedvejen, der var Roskildevejen for dem, der skulle langt, men bare Hovedvejen, vi krydsede i min barndoms Glostrup.

Vestvolden, der skabte en bakket grænse af grønt ind mod København og lod Glostrup ligge uden for. Voldens bue blev senere bilernes på ringvejene, og om et par år vil den følges af den nye Letbanen, der kommer til at sy Lyngby sammen med Ishøj og knytte baghavekanten på min farmors hus til fremtiden.

Byen ved jernbanen uden for Vestvolden flyttede min familie til for 100 år siden. De tog rejsen fra Indre By og ud, mens de fleste andre flyttede fra landet og ind. I begyndelsen af århundredet blev Glostrup nemlig et driftigt stop på linjen mellem storbyen og resten af verden.

De brølende tyvere satte fart på Glostrup med stationen tegnet af Wenck, eget bryggeri, forstadsbank, oliefabrik, biograf, en kommune, der voksede og en masse håndværkere, der byggede og anlagde og udvidede. Blandt andre min oldefar, der var mekaniker og fremsynet fabrikerede cykler, og ikke mindst min oldemor Marie, der blev ansat som kasserer for kommunen og bestyrede dens penge i over 25 år. Ikke mange kvinder fik den slags stillinger, men det kunne man åbenbart i Glostrup.

Det var inden, Arne Jacobsen tegnede det nye rådhus i slutningen af 50'erne, og før finske arkitekter formede det moderne Amtshospital, som Glostrup foran alle andre kommuner fandt egnede landbrugsjorde til, og hvor min farfar vistnok var keramikker på reliefferne af Hagedorn-Olsen.

Hvad bestemmer et sted? Ordene, vi bruger om det, er vigtige. I digtene i den såkaldte Glostrupfejde bliver Glostrup beskrevet udefra og som et ikkested eller et uden-for-tiden-sted. Det er blikket fra vejene, fra bilerne på den rute, der ikke længere stopper i Glostrup, men kører igennem, fra Googles streetview uden mennesker. Ruten, hvorpå hospitaler forbindes (Hvidovre, Glostrup, Herlev, Gentofte), og liv og død ses i øjnene. Eller hvor vi ser Elgigantens skilte lyse, som de lyser sammen med IKEAs og McDonalds på omfartsvejene i enhver større by overalt.

Glostrup og digterne

Det er, som om digtene ser på Glostrup fra et centrum langt væk. Hos digterne er forstaden sjældent livsbekræftende. Villavejenes Hvidovre ligger hos Strunge i koma bag tv-skærmene, og det er samme digteriske konstruktion, ordene former i Glostrupfejden. Forstaden som bymassen uden ende, uden anden identitet end at være negativiteten. Et ikkecentrum.

Noget er kommet til, siden Strunge brugte Hvidovres geografi til eksistentielt afsæt, og Bjarne Reuter cyklede ad Hvidovrevej. Det er idéen om Vestegnen.

Sig Vestegnen, og jeg tænker, at det næste ord er beton. Måske den beton, der flød ind i 70'ernes byggerier og nu står på politikernes ghettoliste, men som ikke rigtig nåede at forme Glostrup.

»For mig er Glostrup derfor erindringens sted. Og hjemstavnen, jeg har forladt. Et sted, jeg prøver at forstå for at finde ud af, hvem min familie og især min far var,« skriver Birgitte Darger.

PRIVATFOTO

Navnet Vestegnen forbinder sig med alle de mentale landkort, der ikke blot findes i hovederne, men også styrer, hvor mennesker flytter til og fra, hvad huse kan sælges for, hvilke livschancer man får.

Glostrup er lige nu og her stedet, hvor en masse mennesker bor, lever, drømmer. Ikke min nære familie længere, min farmor Kirsten døde på plejehjemmet ved Hovedvejen i 1994, og da var min far for længst flyttet fra byen til Brøndbyvester, blevet skolelærer i Brøndbyvester og gift med min mor fra Hvidovre. For mig er Glostrup derfor erindringens sted. Og hjemstavnen, jeg har forladt.

Et sted, jeg prøver at forstå for at finde ud af, hvem min familie og især min far var. Forstå, hvordan det var at vokse op omgivet af udearbejdende kvinder og under krigen, hvor jernbanen og baghaven blev bevogtet af tyskerne, og hvor Montgomery i maj 45 vinkede til ham på Hovedvejen. Hvad det betød at blive forladt af en kunstnerfar, der flyttede væk fra borgerligheden i den pæne stationsby, og blev revet så voldsomt ud af farmors Glostruphus, at de manglende foto i albummene i dag står som vidnesbyrd om, at var der noget, man ikke gjorde i slutningen af 40'ernes Glostrup, så var det at blive skilt.

For at blive et sted kræves der ord. Fordi Glostrup pludselig er blevet et sted i litteraturen, boblede ordene, stedet, billederne frem. Man kunne fortsætte med Brøndby, Rødovre og Hvidovre og alle de andre steder, som både ligner og slet ikke ligner.

Birgitte Darger er gymnasielærer i dansk på Christianshavns Gymnasium.
Information har af hensyn til ensartethed tilføjet startkomma